

EU genom spegeln Turkiet

– en studie av identitetskonstruktion i EUs diskurs om ett turkiskt EU-medlemskap

Abstract

The purpose of this thesis is to analyze how the EU is constructed discursively in their discourse about a possible Turkish EU-membership. This is done by drawing upon Torben Bech Dyrbergs (1997) theory on how identities are constructed relationally through the logic of difference and equivalence. The empirical material consists of progress reports released by the European Commission, and by speeches held by the former European Commissioner for Enlargement, Mr. Štefan Füle. My conclusion is that two collective identities are created– one Turkish and one identity connected to the EU. These two are constructed relationally and can consequently be seen as effects of each other, where "the other" is needed in order for the "self" to exist. By studying how chains of equivalence are constructed in the discourse I conclude that the Turkish identity is given meaning by constructing it as undemocratic, old-fashioned, dependent, patriarchal and aggressive. The EU-identity is on the other hand constructed as the opposite, through the equivalence chain of democratic, modern, role model, equal and peaceful.

Nyckelord: *Torben Bech Dyrberg, Laclau & Mouffe, diskursanalys, identiteter, EU, Turkiet, ekvivalens, differentiering.*

Antal ord: 9994

Innehållsförteckning

1 Inledning	1
1.1 Syfte och frågeställning	2
1.2 Studiens disposition	3
1.3 Bakgrund och diskursens kontext	3
1.4 Tidigare forskning.....	3
2 Teoretiskt ramverk	5
2.1 Differentiering.....	5
2.2 Ekvivalens.....	7
3 Metod och material	9
3.1 Språk och diskurs	9
3.2 Diskursens beståndsdelar	10
3.3 Ekvivalenskedja	11
3.4 Avgränsning och material	12
3.5 Metodologiska utmaningar	13
4 Analys	14
4.1 Differentiering: etablerandet av en antagonistisk front	14
4.2 Ekvivalering.....	16
4.2.1 Turkiet.....	16
4.2.2 EU	20
4.3 Diskussion.....	23
5 Slutsats och sammanfattning	27
6 Referenser	29
6.1 Primärkällor	29
6.2 Sekundärkällor	31

1 Inledning

”Turkey is a very great civilization and culture, but it is not a European one”

– Nicolas Sarkozy (i New York Times, 2014).

Identitet är ett begrepp som länge diskuterats. Under lång tid har den nationella identiteten knutits till nationalstaten – något som nu utmanas av EU. Nationer har traditionellt sett byggt en gemensam identitet kring ett gemensamt historiskt arv i form av delad historia, traditioner och språk. I egenskap av en supranationell organisation har inte EU haft denna naturliga förutsättning för att bygga en sådan gemensam identitet. Europa består inte av ett ensamt folk, utan ett antal olika nationaliteter som identifierar sig med olika kulturer och levnadssätt. Trots det har olika försök gjorts från EUs håll att skapa en gemensam identitet, något som tros skapa legitimitet och större politisk stöd bland folket. Exempelvis har EU enats kring en flagga, en “nationalsång” (hymn), ett motto samt en egen ”nationell” dag (Europadagen).

Europeiskheten, precis som alla identiteter, omformas ständigt vilket gör att den kontinuerligt måste fyllas med mening. Ett fall där den europeiska identiteten verkligen ställs på sin spets är vid förhandlingarna om ett eventuellt Turkiskt medlemskap i unionen. Turkiet är ett land som historiskt utgjort Europas ”Andre”, vilket bland annat är ett resultat av långvariga krig och oroligheter parterna emellan. I tongivande politiska kretsar ute i Europa finns en tydlig olust vid tanken på ett turkiskt EU-medlemskap. Oviljan mot ett turkiskt medlemskap visar sig även i en rad olika opinionsundersökningar som utförts bland befolkningen i EUs 28 medlemsländer. Trots att EUs motto lyder ”United in diversity” verkar alltså inte ett turkiskt medlemskap vara givet. Anledningarna till varför Turkiet inte välkomnats i EU är många – allt från att landet på grund av sin storlek skulle få för mycket makt vid ett medlemskap, till att landets muslimska befolkning ses som ett hot. Andra argument handlar om att landets ekonomi är för svag, eller att landet inte spelar efter de demokratiska spelreglerna. Klart är att många anser att Turkiet utgör ett hot mot EUs europeiskhet. Men vad består denna av, och hur konstrueras den?

1.1 Syfte och frågeställning

Syftet med denna uppsats är att undersöka hur EU konstrueras diskursivt, genom att se hur EU i sin tur konstruerar Turkiet. Detta eftersom studien tar avstamp i tanken om att identiteter inte är givna, utan konstrueras utifrån ”den Andre”. Med grund i denna syn, hävdar jag att EUs syn på Turkiet ger en betydelsefull insikt i hur EUs identitet skapas diskursivt. Undersökningen tar stöd i Torben B. Dyrbergs teori om identitetskonstruktion genom differentiering och ekvivalens. Denna teori lämpar sig väl för det angivna syftet, eftersom teorin är starkt influerad av diskursanalys och den går på djupet i hur identiteter skapas diskursivt. Utifrån denna teori kommer jag att undersöka hur dessa identiteter konstrueras genom att de skiljs från varandra genom differentiering samt tillskrivs olika egenskaper genom ekvivalering (detta förklaras närmre i uppsatsens teoridel). Jag vill påpeka att ambitionen med studien inte är att presentera någon egen definition av EUs identitet eller att ta ställning till huruvida en definition är bättre än någon annan, utan snarare att metodologiskt dekonstruera den studerade diskursen.

Mitt syfte preciseras genom följande två frågeställningar:

- *Hur konstrueras den kollektiva identiteten Turkiet i EUs diskurs om ett Turkiskt medlemskap?*
- *Hur kan vi utifrån detta, med hjälp av Dyrbergs teori om identitetsskapande, förstå den diskursiva konstruktionen av EUs identitet?*

Frågeställningarna är således av en beskrivande eller förstående karaktär. Det ska emellertid framhållas att ambitionsnivån med studien är högre än så, då den även syftar till att blottlägga den föreställningsvärld som ligger till grund för diskursen. Detta gör att studien även har ett kritiskt syfte.

Uppsatsen motiveras med att den har både inom-och utomvetenskaplig relevans. Det inomvetenskapliga kriteriet grundar sig i att all ny forskning bör kunna bidra med något nytt (Teorell – Svensson, 2007:18). Uppsatsen bidrar till vetenskapen eftersom den bygger på, och bidrar till den redan existerande identitetsforskningen gällande EUs identitet (se kapitel 1.4 -tidigare forskning). Eftersom identiteten är beroende av någon eller något externt som den kan förhålla sig till, kan den aldrig slutligt fixeras. Undersökningen kan således motiveras ur ett aktualitetsperspektiv då den kommer att grunda sig i förhållandevis nytt material, vilket kommer ge en uppdaterad bild av EUs identitet. Utifrån den tidigare beskrivna problembilden tycker jag mig även uppfylla det utomvetenskapliga kriteriet. Trots att identiteter är socialt konstruerade har identitetsmanifestationerna högst reella konsekvenser (Pettersson – Robertsson, 2003:139). EUs egna syn på sin identitet definierar vad EU är, vilket får stora politiska och humanitära följder. Utifrån denna bild legitimeras exkludering av de stater eller människor som inte anses passa in i EU. Detta i kombination med de senaste årens allt större misstro mot EU-samarbetet gör att det är aktuellt att undersöka vad den officiella självbilden egentligen består av.

1.2 Studiens disposition

Ovan har jag redogjort för uppsatsens syfte, samt de frågor som är vägledande för att uppnå detta. Nedan presenterat en kort bakgrund för relationen mellan EU och Turkiet, samt tidigare forskning med liknande problemformulering. I kapitel 2 redogörs för uppsatsens teoretiska ramverk. I kapitel 3 visas hur jag använder diskursteori som metod, studiens syn på språket, samt hur det empiriska materialet är avgränsat. Kapitlet innehåller även en metodologisk diskussion. I kapitel 4 följer en analysdel där jag presenterar de resultat som framgår av mitt arbete. I kapitlet diskuteras även dessa resultat och kopplas till teorin. I det avslutande kapitlet sammanfattar jag resultatet, samt ger förslag på vidare forskning.

1.3 Bakgrund och diskursens kontext

I diskursanalysen är det viktigt att sätta den studerade diskursen i en kontext (Bergström–Boréus, 2005:18). Jag kommer därför att kort beskriva relationen mellan EU och Turkiet.

Turkiet har varit en del av Europarådet ända sedan år 1949, det vill säga redan vid rådets grundande. Vidare blev landet upptaget i försvarsalliansen NATO år 1952. Likaledes deltog man redan från starten i den organisation som så småningom kom att kallas för ”Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa” (OSSE), vilket skedde år 1973 (Dunér, 2006:2). Gällande EU-förhandlingarna har det emellertid gått trögt. Detta trots att landet redan i början på 1960-talet undertecknade ”Ankara-avtalet”, vilket skulle garantera Turkiet ett medlemskap i EUs föregångare EEC. Inget land har sedan dess varit tillnärmelsevis lika länge i EUs väntrum. De tio länder som gick med i unionen år 2004 lämnade in sina ansökningar på 1990-talet, medan Turkiet ansökte om medlemskap redan 1987. Inte förrän 1999 antogs Turkiet som officiellt kandidatland. Det dröjde emellertid ytterligare sex år till att dessa diskussioner övergick till regelrätta förhandlingar (ibid:3-6). Dessa förhandlingar fortskrider idag, om än sakta.

1.4 Tidigare forskning

EUs identitet är vida undersökt, med ett flertal olika ingångsvinklar – allt från historiska arbeten (se bl.a. Levin, 2011, Neumann, 1999), till sociologiska (se bl.a. Delanty, 1995). De arbeten som ligger närmast denna uppsats är emellertid de som diskursivt behandlar EUs identitet i relation till Turkiet. Ett arbete som har en liknande problemformulering är Senem Aydın-Düzgits bok *Constructions of*

European Identity (2012). Där genomför hon en kritisk diskursanalys av Europaparlamentet, Europeiska kommissionen (intervjuer med tjänstemän), samt av debatten i den tyska, brittiska och det franska parlamentet under åren 1999-2010. Likt denna uppsats fokuserar Aydn-Düzgit på det som sägs om Turkiet, för att sedan kunna säga något om EUs identitet. Hennes slutsats är att EU i diskursen om ett Turkiskt medlemskap konstrueras som: en försvarare av demokratiska värden, en säkerhetsgemenskap (security community), ett välfungerande politiskt projekt, samt som en sluten kulturell gemenskap, baserad på en gemensam historia. Min ingång till detta arbete skiljer sig emellertid från hennes då hon använder sig av Faircloughs kritiska diskursanalys. Detta gör hennes arbete mer fokuserat på textens uppbyggnad, grammatik och metaforer, snarare än undersöka vilka egenskaper som ekvivaleras med respektive identitet. Även den teoretiska ingångspunkten skiljer sig åt, då jag till skillnad från Aydn-Düzgit går till djupet i de identitetsskapande processerna, med hjälp av Dyrbergs teori.

En annan forskare som diskursivt undersökt EUs identitet och som ofta citeras i litteraturen är Beyza Çagatay Tekin. I artikeln *The construction of Turkey's possible EU membership in French political discourse* (2008) analyserar hon den franska politiska debatten gällande ett eventuellt Turkiskt EU-medlemskap. Detta för att se vilken bild som konstrueras av EU i ett av de största och mest inflytelserika medlemsländerna. Likt Aydn-Düzgit använder Tekin sig av kritisk diskursanalys, där hon analyserar argumenten, metaforer, grammatik et cetera. Hennes slutsats är att den franska politiska debatten konstruerar EU som en demokratisk klubb, där många av argumenten mot ett Turkiskt medlemskap baseras på kulturella eller till och med rasistiska grunder. EU förknippas med positiva egenskaper, som till exempel, moderata, toleranta, respektfulla, liberala, fredliga och rationella. Vidare menar Tekin att EU konstrueras som en framgångsrik och fredlig ö, i en oförutsägbar och hård värld (Tekin, 2008:738ff). Tekin, likt många andra (se bl.a. Garcia, 2011, Yilmaz, 2007) fokuserar således på enskilda medlemsländer, till skillnad från mig som studerar den officiella EU-diskursen.

2 Teoretiskt ramverk

I följande avsnitt påvisar jag det teoretiska ramverk, vilken denna uppsats stödjer sig på. Ramverket hämtas från dansken Torben Bech. År 1997 gav han ut boken ”*The Circular Structure of Power – Politics, Identity, Community*”, vilket är den bok som ligger till grund för mitt arbete. Enligt Winther och Jørgensen innehåller diskursanalysen både teori och metod. Diskursanalys innebär inte bara en metod för analys av text. Den innehåller även teoretiska riktlinjer vilket gör att diskursanalysen utgör en metodologisk helhet. Denna helhet innehåller ontologiska och epistemologiska antaganden gällande språkets funktion i det sociala skapandet av världen. Vidare innehåller diskursanalysen teoretiska modeller, metodologiska riktlinjer samt vissa specifika tillämpbara analysverktyg. På så sätt är metod och teori tätt sammankopplade (Jørgensen-Phillips, 2000:3-5, 10). Med detta sagt väljer jag ändå att dela upp teori och metod i två kapitel, eftersom det har en pedagogisk poäng i form av bättre översiktlighet.

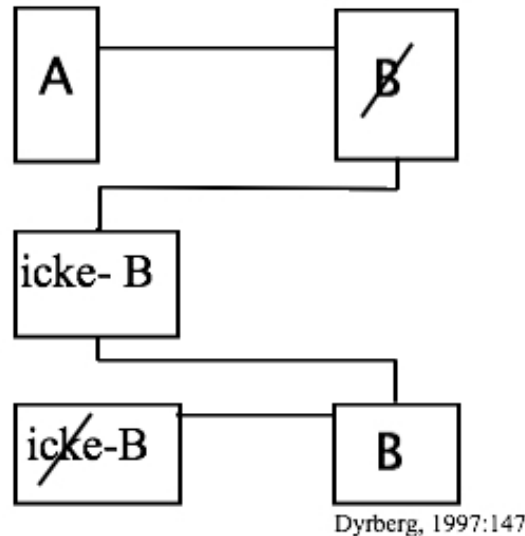
2.1 Differentiering

Dyrberg menar att identiteter skapas relationellt, det vill säga att sociala formationer bildas genom att gränser dras kring dem utifrån vad de inte är. Det är därför inte möjligt att studera identiteter utan att ta hänsyn till vad som exkluderas. Denna slutsats grundar sig i tron om att identiteter skapas från artikulering som sker i antagonistiska maktkamper (Dyrberg, 1997:118). Följaktligen kan inte identiteter förstås som något naturligt som finns där ute, utan som ett resultat av en antagonistisk maktkamp. Den som kan kontrollera identifikationsprocesserna besitter stor makt då den genom att diskursivt försöka fixera identiteterna utesluter andra möjliga konstellationer. Således ser Dyrberg makt som något cirkulerande i den sociala världen, framförallt i identifikationsprocesser (ibid:117,132).

Tanken om identiteters relationella natur bygger på att identiteter skapas genom att de differentieras från andra identiteter, det vill säga att de pekar på skillnaden mellan det som konstituerar ”Oss” och ”Dem”. Dyrberg utvecklar detta genom att förklara hur identiteter skapas i negeringsprocesser. Med detta menas att identiteterna visar på vad som *inte* anses tillhöra den egna identiteten, varvid den andra identiteten negeras. Detta betyder att den egna identiteten slutligen blir en dubbel negation. Exempelvis är jag *inte* ”icke- svensk”. Negativiteten uppstår eftersom objektivitet är omöjligt, det vill säga, identiteter kan aldrig till fullo vara

”sig själva”, då de alltid är en negation av något annat (ibid:146). Hur denna negeringsprocess går till i praktiken tydliggörs med figuren nedan:

Figur 2.1. Konstruktion av identitet A och B genom negering

Källa: Dyrberg, 1997:147.

Det som sker i negationsprocessen är att A konstruerar sin egen identitet som en negation av identitet B, vilket syns längst upp i figuren. Detta leder till en replik av identitet B, genom att konstruera identitet A som motsatsen till sig själv, det vill säga som ”icke-B”. A konstrueras således inte utifrån gemensamma egenskaper, utan utifrån vad identitet B *inte* är. I det sista steget i figuren kan man se hur identitet B tar till sig B som sin ”riktiga” identitet, det vill säga den försöker se den egna identiteten som färdig, och inte som en negering av A. B blir följaktligen *inte* ”icke-B”. I ett senare skede kan negationen glömmas bort, vilket gör att den egna identiteten inte längre ses som en negering av något annat. Det är på detta sätt en färdig hegemonisk, men föreställd, identitet konstrueras (Dyrberg 1997:121f,148,196). Denna föreställda identitet upplevs inte som ny för den som identifierar sig med den. Eftersom identiteten är ett resultat av en hegemonisk konstruktion, där en uppfattning blir dominerande, blir identiteten förgivet tagen. Vi känner således att den egna identiteten alltid har funnits där. Dyrberg uttrycker det som “[...] we discover what we were all along” (ibid:122). Laclau & Mouffe menar att världen består av flera representationer, där den hegemoniska idén blir fixerad genom en diskursiv kamp. Det vi ser som en objektiv sanning och verklighet är således resultatet av en hegemonisk maktkamp där den representationen med mest auktoritet vinner (Jørgensen-Phillips, 2000:31ff). Den hegemoniska identiteten framstår ofta som betydligt mer otydlig än ”den Andres” identitet. Detta beror på att de egenskaper som tillskrivs den hegemoniska identiteten ofta tar sig formen av värden, normer och livsstilar, vilka är svårdefinierade (Dyrberg, 1997:196).

I negeringsprocessen är A och B ständigt närvarande och blockerar varandra från att vara sig själva. Det är emellertid inte fruktbart att fråga huruvida A och B

verkligen blockerar varandra, eller om de "hittar på det". Detta eftersom det inte finns någon objektiv verklighet att referera till (Dyrberg, 1997:147-149). Vad som däremot kan sägas är att identiteterna aldrig kommer att fixeras till fullo. Detta beror inte på att nya egenskaper tillfaller de olika identiteterna, utan snarare på att identiteterna är beroende av något externt som referenspunkt (ibid:118,196). Dessa externa "fiender" skiftar ständigt, vilket gör att den egna identiteten aldrig kan vara densamma. Aktörerna vet själva att den egna identiteten aldrig kan fixeras men trots det låtsas de som att så är fallet – "they know that...but still they are doing it" (ibid:155).

2.2 Ekvivalens

Tätt sammankopplat med differentieringslogiken är den om ekvivalering. Det har redan konstaterats att identiteter skapas relationellt. Identitet X_1 skapas utifrån dess skillnad från $X_2, X_3...X_n$. Skillnaden mellan X_1 och $X_2, X_3...X_n$ är en del av X_1 egna identitet. Med det menas att de andras egenskaper är "närvarande" i X_1 identitet i form av en "frånvaro". Detta konstituerar X_1 identitet genom att det avgränsar identiteten från vad den *inte* är (Dyrberg, 1997:118-119). För att undersöka vad svenskhet är för något, måste vi således undersöka vad det "icke svenska" är, eller i mitt fall – för att ta reda på var europeiskhet är, måste vi ta reda på vad det "icke-europeiska" är. Dyrberg hänvisar till Freud när han beskriver hur människor identifierar sig med en grupp genom att positionera sig mot ett externt objekt. Genom positioneringen skapas en påhittad sammanhållning bland de egna (ibid:97). När individer har identifierat sig med varandra, ekvivaleras de, vilket definierar dem som en del av gruppen. För att tydliggöra denna logik presenterar Dyrberg en figur:

Figur 2.2. Identitet X hålls ihop genom en påstådd skillnad från Y

$$\frac{X_1 - X_2 - X_3 \dots X_n}{Y}$$

Källa: Dyrberg, 1997:120.

Det som skiljer de olika X :en från Y i figuren kan inte finnas genom att titta på X :ens inre egenskaper, eller genom någon gemensam nämnare dem emellan. Sammanhanget X :en emellan grundar sig istället i en påstådd skillnad från något externt, det vill säga Y , vilket i sin tur skapar en "virtual order of differences" (ibid:120). Detta sammanhang uppstår trots att de olika X :en egentligen skiljer sig åt. När olika karakteristika länkas samman blir de institutionaliserade och gruppen tillskänks samma innebörd och egenskaper (ibid:119). På så sätt undergrävs skillnaderna mellan de olika X :en. Dock försvinner inte skillnaderna helt då X :en isåfall skulle vara identiska, och inte ekvivalenta. Dyrberg ger ett exempel från Danmark, där utlänningar målas upp som ett hot mot den danska kulturen. De

andra målas upp som "icke-danskar" och trots helt olika bakgrunder och egenskaper förminskas dessa grupper till en enhetlig grupp. Människor som inte anses danska kopplas samman, ekvivalerar och bildar på så vis en "icke-dansk" nationalitet. Gruppen tilldelas sedan vissa egenskaper som till exempel våldsamma, brottsbenägna och lata (Ibid:119,121),– "that is, they are not part of "us"" (Ibid:122). Danskheten byggs sedan upp kring vad den "icke-danska" nationaliteten inte är, det vill säga som "the mirror image of what it excludes" (ibid:122). Detta framstår ofta som normativt på så sätt att den egna identiteten tillskrivs positiva egenskaper. Danskar är inte våldsamma, brottsbenägna och lata, utan civiliserade, ärliga och arbetsvilliga (ibid:122). Denna samhällsordning upprätthålls och reproduceras genom dessa processer av inkludering och exkludering. Genom att upprätta ekvivalenskedjor är det möjligt att undersöka vilka egenskaper och karakteristika som tillskrivs de olika identiteterna i diskursen. Detta kommer emellertid att förklaras mer utförligt i metodkapitlet.

För att kort sammanfatta; ekvivaleringslogiken klumpar ihop olika egenskaper till en "främling", som sedan sätts i relation till den egna identiteten och dess värden enligt en differentieringslogik.

3 Metod och material

I följande avsnitt redovisas den metod jag använder i arbetet. Jag redovisar hur diskursanalytiker ser på världen och språket, samt hur diskursen är uppbyggd. Eftersom Dyrberg bygger huvuddelen av sitt arbete på Laclau & Mouffe har många av resonemangen i kapitlet hämtats från boken *Hegemonin och den socialistiska strategin* (Laclau – Mouffe, 2008). Slutligen påvisar jag det analyserade empiriska materialet samt vilka metodologiska utmaningar jag ställs inför.

3.1 Språk och diskurs

Under de senaste 20 åren har samhällsvetenskapen i allt högre grad utmanat den traditionella uppfattningen om att det finns en värld där ute som vi kan samla objektiv kunskap om. Istället har den allt mer rört sig mot ett mer relativistiskt förhållningssätt (Jørgensen-Phillips, 2000:1ff). Detta har lett till en rad olika textanalytiska metoder, allt från diskursanalys till argumentationsanalys samt narrativanalys. Jag har emellertid valt att arbeta med diskursanalys eftersom den erbjuder en förhållandevis utvecklat metodologiskt helhet för identitetsstudier (Bergström–Boréus, 2012:314f, Neumann, 2003:104f). Vidare är diskursanalysen ett effektivt redskap som kan uppmärksamma aspekter av vårt samhälle som annars lätt tas för givet, vilket gör dem svåra att belägga med empiriska undersökningar (Esaiasson, 2007:240).

Trots att, eller kanske på grund av att det finns många inriktningar inom diskursanalysen finns det ingen entydig definition om vad diskurs är. Iver B. Neumann ger sig dock i kast med att sammanfatta de existerande definitionerna och menar att ”en diskurs är ett system för skapande av en uppsättning utsagor och praktiker som, genom att få fotfäste inom olika institutioner, kan framstå som mer eller mindre normala” (Neumann, 2003:17). Diskursanalys handlar således om att studera makt och för givet tagna sanningar i det område där detta uppstår – nämligen språket. Till skillnad från andra sociala praktiker där mening skapas som en biprodukt (t.ex. i familjen, skolan), är språkets primära uppgift att skapa mening (Neumann, 2003:37). Språket ses inte som ett begreppssystem som endast refererar till olika fenomen, utan som ett socialt system som har en egen logik. Denna logik skapar i sin tur människans verklighet (ibid:37). Denna studie har således en tydligt socialkonstruktionistisk ansats då jag utgår från att det inte går att skaffa objektiv kunskap om världen som den är (ibid:14). Världen måste förstås inifrån, snarare än förklaras utifrån (Hollis, 1994:17). Därför är inte syftet

att objektivt återge verkligheten som den är, utan snarare som jag uppfattar den diskursivt.

Med hjälp av språket skapar vi representationer av verkligheter, som inte bör ses som speglar av en verklighet – representationerna är med och skapar den (Jørgensen-Phillips, 2000:15). Likaså kan inte identiteter sägas finnas där ute ”naturligt”, då det är genom språket som de uppstår. Detta betyder emellertid inte att den fysiska världen inte finns. Ingen kan rimligtvis hävda att en jordbävning är något som händer inom oss. Den sker oberoende av vår vilja. En mer relevant fråga är hur jordbävningen kommer att uppfattas – som en naturkatastrof eller som ett ”uttryck för Guds vrede” (Laclau – Mouffe, 2008:161). Den fysiska världen finns således oberoende av oss, men den får endast betydelse genom diskursen.

Precis som tidigare nämnts skapar språket möjligheter, medan det samtidigt kan begränsa människors valmöjligheter. Diskurser tillhandahåller hela paket av regler och normer som människor tvingas förhålla sig till och leva efter. Andra gruppers epitet på den egna gruppen skapar subjekspositioner som medför vissa handlingsalternativ (Neumann, 2003:104-114). På så sätt är identitet starkt kopplat till makt. Dyrberg går så långt som att säga att det mest effektiva sättet att förstå makt är genom att ”[...] approach it in terms of processes of identification” (Dyrberg, 1997:13).

3.2 Diskursens beståndsdelar

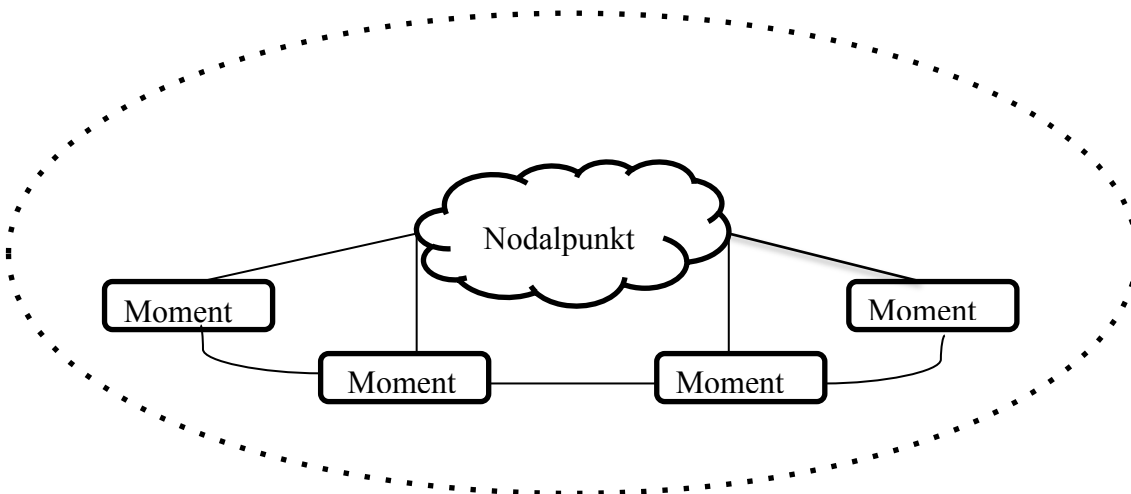
Efter redogörelsen för studiens syn på språket och dess konstituerande egenskaper är det nu på sin plats att redovisa hur diskurser är uppbyggda. Dyrberg bygger, precis som tidigare nämnts, sin forskning på Laclau & Mouffes arbete. De menar att diskurser består av flera olika beståndsdelar, där de mest relevanta för denna studie är: nodalpunkter, element, tecken, moment samt flytande signifikanter (Laclau– Mouffe, 2008:158). Moment är begrepp och tecken som har fått sin betydelse fixerad, medan element är tecken som inte fått sin betydelse slutgiltigt fixerad (Jørgensen-Phillips, 2000:34). Ett exempel på ett element är ”kroppen” – ett begrepp som i sig är mångtydigt, vilket gör att det måste sättas i relation till något annat för att det ska bli mer förståeligt (Jørgensen-Phillips, 2000:35). Diskursen försöker således ständigt att reducera elementens mångtydighet till entydighet, och på så vis förvandla elementen till moment. Denna fixering kan emellertid aldrig fixeras fullständigt, då övergången mellan element till moment aldrig är helt avslutad (Laclau & Mouffe:169). Nodalpunkter är enligt Jørgensen och Phillips ”ett privilegierat tecken kring vilket de andra tecknen ordnas och från vilken de får sin betydelse” (2000:33). I den politiska diskursen är exempelvis begreppet ”demokrati” nodalpunkten, kring vilket andra begrepp får sin mening (ibid:33). Nodalpunkten fungerar således som diskursens kärna eller förankringspunkt- den centrerar diskursen och alla andra element rör sig kring denna (Laclau & Mouffe, 2008:168f). Det är när momenten kopplas samman med nodalpunkten som den skänks mening, något Laclau & Mouffe kallar för

artikulation (Laclau & Mouffe, 2008:169). Flytande signifikanter är de element som är speciellt mångtydiga och därför särskilt öppna för tillskrivning av olika betydelser (Jørgensen-Phillips, 2000:35). Ofta fungerar nodalpunkten även som en flytande signifikant. Exempelvis kan ”kropp” fungera som nodalpunkt i den medicinska diskursen, men som flytande signifikant i den alternativa behandlingsdiskursen (ibid:35).

3.3 Ekvivalenskedja

För att tydliggöra dessa begrepp utformar jag nedan en figur som belyser hur en ekvivalenskedja upprättas. I mitten i det molnliknande området syns nodalpunkten. Strecken som går mellan momenten till nodalpunkten påvisar hur momenten har fixerats genom artikulation. Strecken visar även på relationen mellan momenten och nodalpunkten, det vill säga hur båda fylls med mening i relation till varandra. Det streckade området som omsluter dessa betecknar diskursen. Att den är streckad påvisar att diskursen är kontingent, det vill säga att den är möjlig men inte nödvändig, och dess moment kan bytas ut och förändras av en konkurrerande diskurs (Jørgensen-Phillips, 2000:11).

Figur 3.3. Beskrivning av hur en ekvivalenskedja upprättas

Källa: egen konstruktion¹

Genom en noggrann läsning av materialet med en diskursteoretisk förståelse är det möjligt att dekonstruera diskursen metodologiskt med hjälp av tidigare nämnda begrepp. Utifrån dessa kan man sedan urskönja vilken eller vilka

¹ Med inspiration från Ylva Thors kandidatuppsats (2011)

nodalpunkter diskursen innehåller. I analysen undersöker jag sedan hur och vilka moment som ställs i relation till nodalpunkten genom att upprätta ekvivalenskedjor, vilket ger en bild av hur identiteten skänks mening. På så sätt kan man undersöka vilka egenskaper som tillskrivs Turkiet och EU i förhandlingarna om ett EU- medlemskap. Ekvivalenskedjor används följaktligen som ett verktyg för att analysera materialet utifrån Dyrbergs teori.

3.4 Avgränsning och material

Eftersom diskursanalys kräver mycket noggrann läsning av det material som valts ut är avgränsning synnerligen viktigt (Esaiasson, 2007:249). Jag har således vänt mig till litteraturen för att se var narrativ skapas.

Studien fokuserar därför på tal av EUs utvidgningskommissionär Stefan Füle, samt på de framstegsrapporter som släpps varje år. Europeiska kommissionen som i denna studie delvis får representeras av Stefan Füle spelar en huvudroll i EUs utvidgningspolicy. Jag menar att det är möjligt att låta Füle representera Kommissionen eftersom kommissionärerna ska representera EU och inte sig själva, eller sitt hemland. EU-fördraget fastslår att ”ledamöter ska väljas på grundval av sin allmänna duglighet och sitt engagemang för Europa” (EU, 2012:25). Kommissionen erhåller stor diskursiv makt i både medlemsländerna och i kandidatländerna gällande utvidgningsförhandlingarna. Det är kommissionen som är ”motorn” i utvidgningsarbetet genom att de sköter de direkta förhandlingarna och samtalen med Turkiet (Tallberg, 2011:85). Kommissionen är även den som ger kontinuerliga utvärderingar av kandidatländerna genom att årligen släppa en framstegsrapport som påvisar huruvida landet närmat sig EU utifrån Köpenhamnskriterierna, vilka är de politiska och ekonomiska kriterierna varje kandidatland måste uppfylla för att erhålla ett medlemskap i unionen. Rapporten ges sedan till Turkiet, Europarådet samt parlamentet, vilket gör att kommissionen kan påverka handlingsalternativen, både för medlemsländerna och kandidatländerna (Europaparlamentet, 2003:7). Detta gör att kommissionen har stort diskursivt inflytande. Sammanlagt analyseras 15 tal hållna av Stefan Füle, två artiklar skrivna av densamme, samt fem framstegsrapporter. Alla rörande ett eventuellt turkiskt medlemskap i EU.

Tidsmässigt har jag valt att studera tidsperioden 2010-2014. Självklart hade det varit idealt att studera allt som skrivits eller sagts om Turkiet inom EU sedan landet fick status som kandidatland år 1999. Detta är emellertid inte möjligt på grund av begränsade tidsmässiga resurser. Att studera den aktuella perioden ser jag som fördelaktigt av flera anledningar. Dels är den aktuella tidsperioden nyss avslutad vilket gör att den till stora delar är ostuderad. Eftersom identiteter ständigt omformuleras kan en studie av detta material bidra till och uppdatera den existerande forskningen. Den andra viktiga anledningen till varför perioden är lämplig att studera är för att den innehåller både med-och motgång vad gäller förhandlingarna om ett Turkiskt medlemskap. Från år 2010 till år 2012 har

förhandlingarna i princip stått stilla, även om löpande utvärderingar har gjorts. År 2012 lanserades emellertid ”the positive agenda”, i syfte att intensifiera förhandlingarna. Detta i samband med att Tyskland gick med på en kompromiss, ledde till att förhandlingarna om ett Turkiskt medlemskap startade på allvar igen. Detta bidrar förhoppningsvis till en heltäckande bild av förhandlingarna.

3.5 Metodologiska utmaningar

Efter att ha förklarat den teori som uppsatsen stödjer sig på samt vilken metod som används är det nu på sin plats att påvisa och problematisera de utmaningar som valet att använda diskursanalytisk metod medför.

Eftersom diskursanalysen är socialkonstruktionistisk implicerar det ett grundläggande metodologiskt problem. Om jag accepterar att världen är socialt skapad och att sanningar är diskursivt producerade effekter, hur kan jag då förhålla mig till den ”sanning” jag som forskare hävdar mig finna? Detta är ett i grunden olösligt filosofiskt problem, men med det sagt går det ändå att producera god vetenskap med hjälp av diskursanalys (Jørgensen-Phillips, 2000: 28f). Detta kan göras genom att jag i uppsatsens alla steg strävar efter så hög grad av transparens som möjligt, och genom att vara noga med att förklara hur jag kommer fram till ett bestämt resultat (Jørgensen-Phillips, 2000:154, Bergström–Boréus, 2012:406). Detta ökar möjligheten för andra forskare att komma fram till samma resultat, givet samma förutsättningar. I slutändan handlar inte forskningsproblemet om den enskilde forskarens upplevelse av en diskurs, utan om ett fenomen som kan förstås intersubjektivt (Bergström–Boréus, 2012:406). Av denna anledning väljer jag att åskådliggöra de tolkningar jag gör med hjälp av relevanta citat. Detta gör att andra får en chans att själv bedöma huruvida tolkningarna gjorts på ett tillfredsställande sätt, vilket höjer studiens reliabilitet (Bergström–Boréus, 2012:42, Jørgensen-Phillips, 2000:123).

En annan vanlig kritik som riktas mot diskursanalysen, i synnerhet den som behandlar identiteter, är att forskaren ofta blir ”en hjälplös fånge i maktens diskurser” (Pettersson–Robertsson, 2003:144). Med detta menas att forskaren med sin förförståelse och egna identitet omedvetet bidrar till att legitimera rådande synsätt och maktförhållanden (ibid:143). I mitt fall tror jag inte att denna problematik är speciellt närvarande då mitt syfte inte bara inbegriper en kartläggning av identiteterna, utan även ett ifrågasättande av maktrelationerna. En god vetenskap är snarare kritiskt ifrågasättande än sann, ”ty vad som är sanning har en tendens att mätas med måttstockar, stadfästa och gillande av makten” (ibid:144). Jag anser att transparens och fokus på intersubjektivitet minskar risken att jag som forskare bidrar till en cementering av de studerade identiteterna. Det är värt att ta risken att essentialisera om jag därmed lyckas sätta de rådande maktstrukturerna under debatt.

4 Analys

I detta avsnitt redogörs de mönster som jag finner i det studerade materialet. Först påvisas hur två identiteter skapas och åtskiljs genom etablerandet av en antagonistisk front. I det följande avsnittet visas hur olika moment kopplas till respektive identitet vilket tillskriver dem mening. Detta görs genom upprättandet av ekvivalenskedjor.

4.1 Differentiering: etablerandet av en antagonistisk front

Då den studerade diskursen behandlar Turkiets eventuella medlemskap i EU faller det sig naturligt att två identiteter skapas i diskursen, nämligen en turkisk identitet samt en identitet kopplad till EU. Gränsdragningen som sker identiteterna emellan baseras främst på en normativ grund, men även till viss del på geografisk/kulturell grund.

Kommissionen betonar ofta vikten av samarbete EU och Turkiet emellan. Detta kan bland annat ses genom namnet på ett av Stefan Füle's tal "EU-Turkey bond together" (Füle, 2013a), men även genom återkommande formuleringar som:

We are bound to avoid that the sustainable momentum we want to create is undermined; we are bound to succeed together! Why? Because no one should question the importance of a stable, democratic and modern Turkey for its region and for the European Union as a whole. (Füle, 2013b, se även Füle, 2011a, 2011b, Europeiska kommissionen 2012:5)

Således betonas vikten av att Turkiet samarbetar och närmar sig EU, vilket skulle gynna båda parter. Trots att kommissionen slagit fast att Turkiet officiellt tillhör Europa framgår det dock aldrig att EU faktiskt ser Turkiet som europeiskt, eller att Turkiet har en naturlig plats i unionen. Utvidgningen sker snarare på ekonomiska grunder då ett turkiskt medlemskap skulle innebära en ny stor marknad för EU. Med Turkiet i unionen skulle EU dessutom få en gräns mot Mellanöstern, vilket skulle ge EU en ny, mer fördelaktig roll i världspolitiken. Turkiets geografiska läge gör landet strategiskt ur energisynpunkt, då tanken är att gas och olja från Mellanöstern ska rinna in till Europa via Turkiet (Europeiska kommissionen, 2010:3-6, Füle, 2010a). Ett exempel som påvisar hur EU inte ser Turkiet som en naturlig del av Europa är när Füle citerar Europeiska rådets ordförande Herman Van Rompuy:

[...] a few weeks ago, the President of the European Council, Mr Herman Van Rompuy, paid a landmark visit to Turkey, confirming the crucial importance of Turkey for the European Union, - as he put it in his speech in Ankara: "*to build new and stronger bridges between Europe and Turkey*". (Füle, 2013a, [min kursivering]).

Citatet är intressant eftersom det påvisar, om än implicit, att EU inte ser Turkiet som en del av Europa. Det är viktigt att observera att Rompuy likställer Europa med EU, något som ofta förekommer i diskursen. Att säga att man ska bygga broar mellan Europa och Turkiet implicerar att Turkiet faktiskt inte redan är en del av Europa. Detta resonemang förstärks då Stefan Füle talar om Istanbul som "a city that brings together east and west, a meeting of cultures and civilisations [*sic!*]" (Füle, 2010b). Jag ser detta som att Füle här reproducerar tanken om världen är uppdelad i Europa/väst och "resten" (jmf Huntington, 1993²), där Turkiet ligger mitt emellan och fungerar som en förmedlare dem emellan.

Tanken med Turkiet som en bro till Mellanöstern är att landet:

[...] could be an inspiration for the whole Middle East showing that a Muslim society can have a functioning democracy, with a vibrant domestic political debate, full transparency and accountability (Füle, 2011f).

Füle kan här ses bidra till att homogenisera Mellanöstern genom att sammankoppla det med den dominerande religionen, medan Europa aldrig i diskursen sammankopplas med kristendomen. Att dessa länder skulle följa Turkiet enbart på grund av den gemensamma nämnaren islam anser jag visa på hur EU tenderar att se på islam som en bindande religion och på Mellanöstern som en likformig enhet, trots ekonomiska, ideologiska och språkliga skillnader.

Som tidigare nämnts likställs ofta EU med Europa, vilket gör att ingen skillnad görs mellan EU som ett politiskt projekt eller Europa som en geografiskt avgränsad yta. Att likställa EU och Europa gör att frågan om ett eventuellt turkiskt medlemskap i unionen förvandlas till en fråga om huruvida Turkiet är europeiskt. Diskursen handlar således inte bara om ett eventuellt EU-medlemskap utan även om europeiskhet. EU målas i diskursen upp som en homogen enhet, i likhet med en kvasi-nationell stat, och inte som en mellanstatlig organisation. Detta framgår bland annat genom att det ofta talas om europeiska värderingar, värden, samt en europeisk standard, till exempel:

In the light of what is at stake, Turkey needs more European engagement, and with it more of European Union standards and values, not less. (Füle, 2013b).

² Detta är ett resonemang som främst utvecklades av Samuel P. Huntington som menade att det efter Kalla kriget saknas globala ideologiska skiljelinjer, vilket gör att framtidens konflikter huvudsakligen kommer utkämpas mellan "civilisationer" och kulturer.

As Commissioner for enlargement, I must admit that events over the past three months have cast doubt on Turkey's commitment to European values and standards (Füle, 2014a).

Detta implicerar att det finns entydiga värden och värderingar som gäller inom EU, men som Turkiet i många av fallen inte delar. Står man utanför, eller inte lever upp till dessa ”europeiska värderingar” differentieras man från den identitet som dessa värderingar är en del av.

Således har det konstaterats att två nodalpunkter har kunnat urskiljas i diskursen, nämligen Turkiet och EU. Dessa konstrueras som två enheter, vilka skiljs åt av en antagonistisk front. Det är emellertid viktigt att nämna att denna front i verkligheten inte är speciellt stabil och dess gräns är något diffus i diskursen. Dels utgör EU och Turkiet varandras fiender, samtidigt som man arbetar för att stärka samarbetet dem emellan, vilket gör att gränsen blir något flytande. EU, vilket ligger i Europa differentieras geografiskt mot Turkiet, vilket inte ses ha samma naturliga plats i EU eller Europa, utan ses snarare som en strategisk tillgång. Dessutom sker en normativ differentiering då Turkiet ofta inte anses dela samma ”europeiska värderingar”, eller leva upp till den ”europeiska standarden” i många avseenden. Med andra ord skiljer diskursen två kollektiva identiteter från varandra genom differentiering. EU och Turkiet bygger sin identitet i relation till varandra vilket gör att det som konstituerar Turkiet *inte* är en del av EU. Nästa steg i analysen är att undersöka vilka egenskaper och karakteristika som tillskrivs respektive identitet. Detta sker genom upprättandet av ekvivalenskedjor.

4.2 Ekvivalering

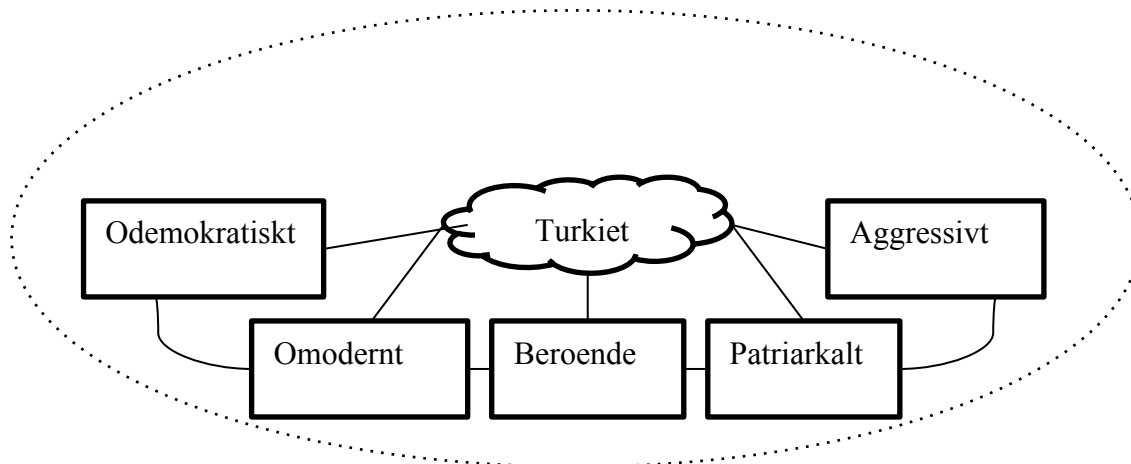
I detta avsnitt undersöker jag vilka egenskaper och karakteristika som tillskrivs de respektive identiteterna. Inledningsvis presenteras den Turkiska identiteten, och avslutningsvis den identitet som hör ihop med EU. I varje avsnitt presenteras även en figur för att tydliggöra mina resonemang.

4.2.1 Turkiet

Precis som redan konstaterats står Turkiet i centrum av diskursen, vilket gör att jag tolkar det som en nodalpunkt. Jag menar även att Turkiet samtidigt utgör en flytande signifikant, då begreppet Turkiet i sig självt inte kan ses som något entydigt, utan kan ha flera betydelser beroende på diskurs och kontext (jmf Dyrberg, 1997:126). Nedan påvisas de huvudsakliga moment som funnits i diskursen som ekvivalerar med varandra och som tillskriver identiteten Turkiet mening. De moment som jag funnit som de mest centrala efter en noggrann läsning av materialet är: odemokratiskt – omodernt– beroende– patriarkalt, samt

aggressivt. Det som är gemensamt för dessa ekvivalerade momenten är att de, precis i enlighet med Dyrbergs differentieringslogik, konstrueras som oförenliga med de värden som konstituerar EU.

Figur 4.2.1. Ekvivalenskedjan tillhörande Turkiet

Källa: egen konstruktion

Det moment som i diskursen tydligast sammankopplas med Turkiet är landets bristande demokrati. Som tidigare nämnts utvärderar den europeiska kommissionen de kandidatländer som står på tur för ett medlemskap. Turkiet har genomfört stora demokratiska reformer under de senaste 10 åren, men ofta anses de inte tillräckliga. I ett anförande låter sig Füle drömma sig iväg fem år in i framtiden och menar sig se:

[...] a democratic and prosperous country that has managed to achieve a peaceful coexistence between lifestyles, beliefs and cultures, based on mutual respect, and on the basis of a permanent dialogue between all segments of society, irrespective of the issues at stake or the political majority of the time (Füle, 2013a).

Citatet pekar på hur Turkiet idag inte ses som ett demokratiskt och framgångsrikt land, där olika livsstilar och kulturer kan leva tillsammans– åtminstone inte till fullo. Den främsta anledningen till varför landet inte kan anses vara demokratiskt ligger i att den turkiska konstitutionen anses vara förlegad då den inte upprätthåller maktdelningsprincipen och ger för stor makt till militären (Europeiska kommissionen, 2014:7). Stefan Füle återkommer ständigt till vikten av att skapa och implementera en ny konstitution:

A new civilian Constitution, completely replacing the current one, should provide a solid base for the further strengthening of democracy in Turkey in line with European standards (Füle, 2010c).

Turkiet anses vidare stå inför ”a historic opportunity; the opportunity to upgrade the Constitution to the standards of a modern democracy” (Füle, 2011b), där konstitutionen kan fungera som ”a foundation on which to build a Turkey for the 21st Century” (Füle, 2011c). Turkiet kan således idag inte ses som en modern, demokratisk stat byggd för 2000-talet. Landet lever således inte upp till den europeiska standarden. Följaktligen kopplas Turkiet samman med momentet odemokratisk och tecknet omodern, i form av undermålig och förlegad konstitution. Att Turkiet inte anses vara en modern demokrati framkommer tydligt även på andra håll i diskursen. Landets bristande demokrati visar sig även genom otillräcklig yttrandefrihet, där journalister fängslas och där media censureras (Europeiska kommissionen: 2011:10,22,26f). Turkiets ovilja att främja yttrandefriheten hindrar landet från utveckling, eftersom yttrandefrihet ”is not only a basic fundamental freedom, [it is] a central feature in a modern democracy” (Füle, 2011c). Följaktligen konstruerar EU Turkiet som ett omodernt land. Däremot framgår inte med tydlighet vad EU menar med omodernt, då det ofta används svepande eller fylls med olika innebörder. Jag tolkar det därför som att omodernt utgör ett element, det vill säga ett tecken som fylls med olika betydelser eftersom dess mening inte är diskursivt fixerat.

Nästa moment i ekvivalenskedjan är beroende. Detta då Turkiet inte framställs som ett statistiskt omodernt och odemokratiskt land – ett EU-närmande hade medfört demokratisering och modernisering. Turkiet är således beroende av EU för att det ska ske. Stefan Füle påstår att:

Becoming part of the European Union will help solidify Turkey's transformation into a democratic nation based on the rule of law and respect for human rights, prosperous through its open market economy (Füle, 2010c).

I ett annat tal menar Füle att ”I strongly believe that, at the end of this process, most European Union and Turkish citizens will see clearly the benefits of a new and modern Turkey being a Member of the European Union” (Füle 2011d). Citaten pekar på hur Turkiet själv inte varit kapabelt att demokratisera landet. Ett EU-närmande skulle däremot skapa ett ”nytt” och modernt Turkiet. I diskursen visas ett tydligt maktförhållande där Turkiet anses beroende av EU (och Europa) för demokratisering och modernisering. Förvisso är det Turkiets ansvar och uppgift att utföra arbetet, men det är EU som sätter igång processen och som under arbetets gång fungerar som ”benchmark for reforms in Turkey” (Füle, 2011b, Füle, 2013b). Denna process är emellertid ofta långsam vilket fått vissa inom EU ”have grown impatient over Turkey's slow pace of reforms, of worrying set-backs regarding human rights issues ” (Füle, 2012). Relationen mellan Turkiet och EU kan således nästan beskrivas som en relation mellan ett barn och föräldrar, där föräldrarna (EU) coachar och försöker lära barnet (Turkiet), vilken ofta stretar emot och gör föräldrarna besvikna (jmf Levin 2011:198).

Återkommande i förhandlingarna kring ett turkiskt medlemskap i EU är diskussionen om kvinnors rättigheter. I framstegsrapporterna beskrivs dels hur kvinnor är underrepresenterade i politiken och utbildning, men även hur kvinnor i landet drabbas av hedersrelaterat våld, våldtäkt, tvångsgifte och mord (Europeiska

kommissionen, 2011:30-33). Rapporterna påvisar även hur samhället genomsyras av en ovilja från myndigheternas sida att implementera lagar, vilket bland annat lett till att våldsdraubade kvinnor har blivit uppmanade att inte söka hjälp, utan gå hem till mannen igen (ibid). Enligt EU finns även en ”societal acceptance of domestic abuse in some cases contributed to underreporting of gender-based violence” (Europeiska kommissionen, 2014:56). Att det skulle handla om en samhällelig acceptans av våld mot kvinnor förstärks då Stefan Füle menar att:

We are all aware that things cannot change overnight, neither in Turkey nor anywhere else. We are also aware of the sensitivities at stake within the Turkish society when it comes to women's rights (Füle, 2010d).

Och:

We are all aware that progress on women's rights also depends on a change in mentality and perceptions on gender. Such change cannot take place overnight, neither in Turkey nor anywhere else. More work is needed to break down stereotypes and change perceptions of gender roles in all spheres. It is already a few years since the Commission concluded that Turkey already has the overall legal framework that guarantees women's rights and gender equality broadly in place and in line with European standards. Turkey now needs to make sustained efforts to turn legislation into social, economic and political reality, along with the necessary change in mentality (Füle, 2013c).

Bilden Stefan Füle och framstegsrapporterna målar upp är ett patriarkalt samhälle som inte respekterar kvinnors rättigheter, något som strider mot de europeiska värderingarna. Det handlar således inte om en ändring i lagarna utan om en mentalitetsförändring. Han antyder även att detta skulle vara en känslig fråga i det turkiska samhället. Kvinnors rättigheter är ändå något som måste debatteras eftersom ”these issues are crucial to all Turkish citizens irrespective of their gender, and for the modernisation of Turkish society” (Füle, 2013c). Även här visar Füle på hur Turkiet idag inte kan ses som ett fullbordad demokratisk stat, utan som patriarkalt och omodernt.

Även om det aldrig nämns explicit i materialet framstår Turkiet i diskursen som aggressivt, där staten av olika anledningar använder sig av hot och våld. Under 2013 utbröt demonstrationer i Istanbul när människor protesterade mot regeringen. Detta bemöttes av beväpnad turkisk polis, vilket skapade tumult och sex personer dödades (Europeiska kommissionen, 2013:5). Detta ska inte ses som en engångsföreteelse – även andra demonstrationer har slagits ner av polisen med ”excessive force” (ibid:15), eller ”disproportionate use of force” (Europeiska kommissionen, 2010:18). Det har fått kommissionen att konstatera att ”Turkey needs to adopt clear and binding rules on the disproportionate use of force in demonstrations” (Europeiska kommissionen, 2013:15). Polis som använder övervåld eller tortyr åtalas sällan, och om de gör det får de ofta korta straff (Europeiska kommissionen, 2011:22). Förvisso konstateras det att regelverket i högre grad har anpassats till europeisk standard gällande tortyr, men

problematiken finns kvar och polisvåld framstår som ett utbrett problem (ibid:23). Detta kommenteras av Füle då han menar att ”excessive use of force by police against these demonstrations has no place in [such] a democracy” (Füle, 2013a).

Turkiet framstår även som aggressivt i ljuset av landets annektering av Cypern, vilket ges stort utrymme i diskursen. Annekteringen är något som måste upphöra innan ett EU-medlemskap ska bli realitet. Under Cyperns ordförandeskap i EU frös Turkiet alla kontakter med unionen i protest, och landet har uppträtt hotfullt och provocerande upprepade gånger (Europeiska kommissionen, 2012:6; 2014:3). Både Grekland och Cypern får systematiskt sina luftrum kränkta (Europeiska kommissionen, 2014:19), något som fördöms av Füle:

As soon as tensions appeared over this issue, we have been following developments very closely and with increasing concern. [...] threats are not an option when it comes to solve problems between neighbours. Disputes need to be settled by peaceful means (Füle, 2011e).

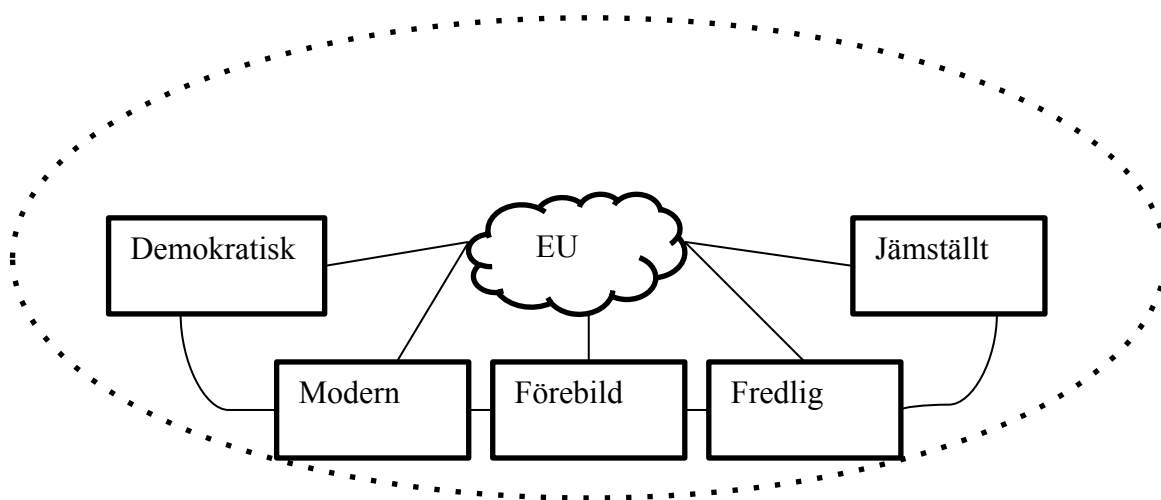
Det är tydligt att frågan känslig är då EU uttrycker sig mycket försiktigt. Det är emellertid klart att Turkiet anses uppträda hotfullt mot Cypern och Grekland, vilket får EU att gång på gång påpeka att ”statements that are not conducive to creating a positive atmosphere in the context of the ongoing settlement talks should be avoided” (Europeiska kommissionen, 2014:19, se även Europeiska kommissionen, 2013:4). Turkiets aggressiva ton mot sina grannar strider mot EUs värderingar vilka innefattar fredliga samtal, och inte hot.

Jag har nu påvisat hur EU artikulerar och kopplar olika moment till den Turkiska identiteten. Detta har skapat en ekvivalenskedja som kopplar samman dessa moment och som tillsammans konstituerar och skänker den Turkiska identiteten mening. Nästa steg är att undersöka vilka moment som kopplas till EUs identitet.

4.2.2 EU

Jag ser även EU både som en nodalpunkt, samt som en flytande signifikant eftersom EU i sig inte betyder något, utan måste ställas i relation till något annat för att få betydelse (Dyrberg, 1997:126). De moment som jag funnit mest centrala i diskursen är demokratisk – modern – förebild – fredlig – jämställt. Figuren nedan belyser hur dessa moment sammanlänkas med nodalpunkten EU i en ekvivalenskedja.

Figur 4.2.2. Ekvivalenskedjan tillhörande EU

Källa: egen konstruktion

Identiteten som kopplas till EU ges i diskursen inte lika specifika egenskaper eller värden som Turkiet. Ofta nämns ”europeiska värden” och ”europeisk standard”, men dessa specificeras sällan. Men på grund av identiteters relationella karaktär går det att genom att undersöka vad EU kritiserar Turkiet för att göra, dra slutsatser om vad EUs självbild består av. Vi har redan sett hur EU diskursivt konstruerar Turkiet som odemokratiskt, omodernt, beroende, patriarkalt samt aggressiv. Det är därför rimligt att anta att EU *inte* är dessa saker. I diskursen går det att urskönja en bild där EU ses som demokratisk och modernt, till skillnad från Turkiet, som konstaterats ovan, beskrivs som odemokratiskt och omodernt. EUs självbild som en fullt demokratisk aktör konstrueras diskursivt på ett i princip okritiskt sätt, där EU i det närmaste framstår som en utopi. Stefan Füle menar att befolkningen i EUs 27 medlemsländer idag kan ”enjoy a stable, democratic and prosperous Europe” (Füle, 2010e), bestående av fredliga och fullt fungerande demokratiska stater (Füle, 2010c), där:

Our values based on democracy, the rule of law, human rights and an open market economy have helped to peacefully overcome divisions. In many parts of the world, the European Union is seen as a model that is worth copying implicitly or often even explicitly. When we speak of universal values, people listen (Füle, 2010c).

Precis som citaten påtalar är demokrati det som vanligtvis relateras till identiteten EU i diskursen. EU framstår som en demokratisk och inkluderande gemenskap, grundad på universella värden. Här synliggörs emellertid en diskrepans. Å ena sidan är EU en inkluderande gemenskap, å andra sidan framgår det tydligt att de som inte lever upp till de europeiska värdena inte får erhålla medlemskap i unionen (se Füle, 2014a).

EUs förhållandevis långa tradition av demokrati har gjort att unionen (åtminstone enligt sig själva) ses som en förebild ute i världen. EU utgör i

diskursen normen och det eftersträvansvärda, där dess medlemmar blir bärare av dessa positiva och önskvärda värden. EUs uppgift är att sprida dessa demokratiska värden till Turkiet. Stefan Füle menar att detta inte är något nytt eftersom:

Turkey's European perspective is an offer to the Turkish people who, for more than a century, have looked to Europe for orientation and modernisation. In times of political uncertainty, this partnership remains in the mutual interests of Turkish and European Union citizens and companies (Füle, 2014c).

Precis som citatet visar har Europa länge varit en förebild för Turkiet gällande modernisering. Jag menar att citatet påvisar en maktrelation där EU framstår som mer upplyst än Turkiet. Modernisering används i diskursen som det ultimata målet vilket Turkiet kommer till ifall de omfamnar de europeiska värderingarna. Detta skapar således en gräns mellan det omoderna Turkiet och det moderna EU. EU målas inte bara upp som en förebild för Turkiet utan även för resten av världen. Genom att sprida de europeiska värderingarna till övriga världen ges EU chansen att vara med i designen av den nya världsordningen (Füle, 2010c). Kommissionen menar att "A third stage of enlargement [which] is to allow Europe to advance its common values and our governance system as the most effective governance system globally" (ibid). Således säger EU explicit att dess styrelseskick och gemensamma värden är de mest effektiva och önskvärda. EU är därför inte beroende av någon annan, utan utgör själv en global förebild som är väl förberedd att utforma den nya världsordningen.

Ytterligare ett viktigt moment som ekvivaleras med EU, demokrati och EU som förebild, är att kunna lösa konflikter på ett fredligt sätt med hjälp av samarbete. Detta är något som ofta tas upp i diskursen som ett kännetecken för EU. EU är byggt som ett fredsprojekt och är enligt Füle "based on a number of core principles and values, including good neighbourly relations and the peaceful settlement of disputes" (Füle, 2011f). Att kunna samarbeta ter sig vara ett viktigt kriterium för att få vara en del av EU-samarbetet eftersom "European integration is not only about open borders, visa-free travel, free trade, converging economies. It is also about solving disputes in a spirit of compromise" (Füle, 2010b). Turkiets uppträdande i samband med demonstrationerna och uppträdandet i samband med Cypern-frågan ses därför som ett beteende som inte går i linje med EUs värden. Även EUs fredliga natur lyfts fram i diskursen på ett okritiskt sätt, där EU ses som en aktör som alltid varit fredligt, och som alltid kommer att vara fredligt. EU sägs till exempel utgöra en "magnetic soft power that can make a significant contribution to the peace and stability of the world" (Füle, 2010e). Ett annat citat där EU framstår som en fredlig utopi är då Füle menar att:

We are living in times at which the political stability of the post-cold-war order can no longer be taken for granted. In the future, we are likely to be confronted with a more insecure international environment. Under these circumstances, and despite the current economic crisis, the European Union continues to be seen as a beacon for fundamental rights and economic freedoms (Füle, 2014c).

Detta citat menar jag är något symptomatiskt för diskursen där EU framställer sig själv som en fredlig och säker gemenskap, vilken ställs i relation till den övriga världen som framställs som farlig och otrygg.

Ett annat moment som kopplas till EU är jämställdhet. Turkiet har, precis som tidigare beskrivits, problem med hedersmord, våld mot kvinnor, tvångs gifte och andra problem relaterade till kvinnors säkerhet. Därför föreslås att Turkiet bör anpassa sin lagstiftning efter den europeiska standarden (Füle, 2010d). Till skillnad från Turkiet behövs ingen mentalitetsförändring då ”Equal opportunities for women and men are considered to be one of the fundamental aims of the Union. As a result, gender equality issues are taken into account in *all of the Union's policies*” (ibid [min kursivering]). Detta pekar på hur viktigt EU anser att jämställdhet är, och att det är något som verkligen prioriteras och därför inte utgör något större problem. Füle menar vidare att:

Antidiscrimination issues are high on the agenda of the Commission.... But the point I am making is that Turkey, in its path towards the European Union, will have to adopt the national laws to align itself with the European Union. This means further efforts are needed to offer Turkish men and women the same opportunities in economic participation, political empowerment and access to education (Füle, 2010d).

Jag tolkar citatet som en anpassning av regelverket till EU hade gett större jämlikhet. Detta i sin tur implicerar att EU redan lyckats att skapa lika villkor för män och kvinnor, vilket innebär att EU anser sig vara jämställt.

4.3 Diskussion

Jag har nu påvisat hur två identiteter skapas i diskursen om ett turkiskt medlemskap i EU. Jag kommer nu att koppla min analys till Dyrbergs teori om identitetsskapande.

De två identiteterna, den turkiska och den identitet som kopplas till EU, skiljs åt och tillskrivs olika egenskaper genom en process av differentiering och ekvivalering. Turkiet ses inte som en naturlig del av Europa utan snarare som en strategisk tillgång, eller som ett redskap som kan användas för att skapa fred i Mellanöstern. Turkiet ses inte enbart som utanför EU i geografiska termer, utan denna position fördjupas genom att EU tilldelar Turkiet en rad upplevda egenskaper, vilka ger den turkiska identiteten mening. För att tydliggöra resonemanget väljer jag att ställa upp dessa mot varandra:

Tabell 4.3. Turkiet respektive EUs egenskaper

<u>Turkiet</u>		<u>EU</u>
Odemokratisk	–	Demokratisk
Omodern	–	Modernt
Beroende	–	Förebild
Aggressivt	–	Fredligt
Patriarkalt	–	Jämställt

Källa: egen konstruktion

När man läser orden i figuren vertikalt bildar de en ekvivalenskedja, medan de horisontellt skiljs åt enligt en differentieringslogik, vilket gör att orden bildar motsatspar. Här kan man urskönja en tydligt normativ avgränsning då Turkiet tillskrivs negativa egenskaper medan EU tillskrivs idel positiva egenskaper. Effekten av ekvivalenskedjan är att EU, trots att medlemsländerna skiljer sig från varandra på en rad olika områden (genom t.ex. historia, ekonomi, religion), konstrueras som en homogen enhet med samma värderingar och egenskaper. Därigenom tillskänks medlemsländerna samma innebörd och mening (jmf Dyrberg, 1997:119). På så sätt hålls EUs identitet ihop genom en diskursivt konstruerad sammanhållning. Denna sammanhållning grundar sig inte i intern lika egenskaper utan genom en skillnad från Turkiet, vilken i sin tur skapar en ”virtual order of differences” (ibid:120). Även de inbördes skillnaderna mellan främlingarna löses upp, och även de framstår som en homogen enhet, med gemensamma värderingar och egenskaper. Dessa egenskaper framställs sedan i princip som antitesen till de ”europeiska värderingarna”, enligt differentieringslogiken (jmf Dyrberg, 1997:121, 147).

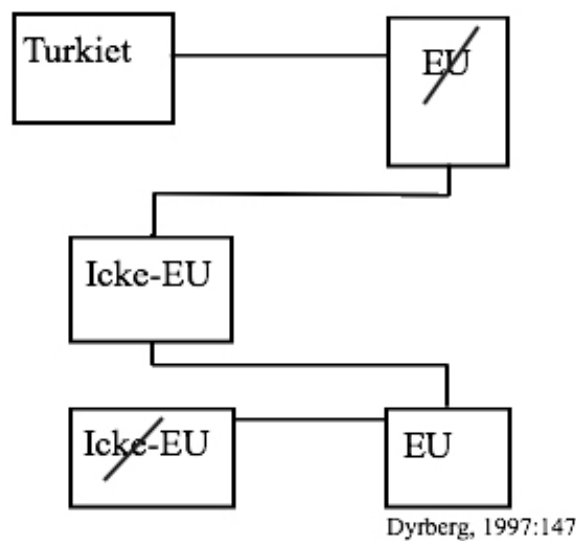
De två identiteterna som skapas i diskursen skiljs åt av en antagonistisk front. Denna front anser jag emellertid inte vara speciellt stabil eller klart avgränsad, eftersom Turkiet både utgör EUs ”Andre”, samtidigt som man utgör EUs vän, som man arbetar hårt med att få med i EU-samarbetet. Det står dock klart att denna antagonistiska front kommer att finnas kvar så länge Turkiet inte förkastar de egenskaper som ekvivaleras med den turkiska identiteten, och istället anammar de värden som ekvivaleras med EUs identitet. Genom att göra det kan Turkiet bli en modern och upplyst demokrati. När detta skett, kommer Turkiet att tillåtas att gå med i unionen, och den antagonistiska fronten kommer att suddas ut, eller helt försvinna. Av den anledningen drar jag slutsatsen att den turkiska identiteten inte är fixerad i diskursen.

Under arbetets gång har det blivit tydligt hur den turkiska identiteten beskrivs mer specifikt jämfört med EUs identitet. Exempelvis begreppet demokrati fylls med ett mer specifikt innehåll när det talas om Turkiet, medan det används mer svepande när det handlar om EU. Detta i samband med att EUs identitet överhuvudtaget inte problematiseras, får mig att dra slutsatsen att identiteten är en hegemonisk sådan, som därmed är relativt diskursivt fixerad (om än inte

fullständigt, vilket är omöjligt). Dyrberg menar nämligen att hegemoniska identiteter ofta är mer diffusa än andra identiteter (ibid:196). EU visar inte på någon självvranssakan, eftersom det för dem är helt självklart vad den egna identiteten består av. Jag anser också att den bristande självkritiken kan bero på att den antagonistiska fronten är så pass vag, vilket tvingar EU att anstränga sig extra för att skapa attraherande självbild och därmed en större diskursiv skillnad mellan de olika identiteterna. Jag vill dock nämna att avsaknaden av självkritik troligen också är resultatet av att jag endast studerat den officiella EU-diskursen. Om jag dessutom hade tagit hänsyn till diskursen i enskilda medlemsländer hade detta förmodligen förändrats, eftersom jag tror att EU har olika innebörd för olika medlemsländer.

Klart är att de studerade identiteterna är beroende av varandra för att existera, och kan därför ses som en effekt av varandra. För att tydliggöra hur EU bygger sin identitet utifrån Turkiet låter jag återinföra Dyrbergs figur från teorikapitlet som behandlar negering– denna gång med en liten modifikation; jag har låtit skriva in Turkiet och EU i rutorna:

Figur 4.3. Identitetskonstruktion genom negation – EU negerar Turkiet

Källa: egen konstruktion (jmf Dyrberg, 1997:147)

Eftersom det är den officiella EU-diskursen som studerats, är det EU och inte turkarna som har utformat denna. Det leder till att de människor som av EU kategoriseras in den konstruerade turkiska identiteten inte har något diskursivt inflytande. Det leder i sin tur till att det inte är möjligt att undersöka hur identiteterna ömsesidigt negerar varandra, och huruvida Turkiet faktiskt negerar EU i det första steget i figuren. Däremot står det klart att EU tillskriver Turkiet egenskaper och karakteristika, vilka inte lever upp till den europeiska standarden eller de europeiska värdena, vilket gör att EU skapar bilden av Turkiet som ”icke-EU”. Detta sker genom differentiering och ekvivalering då identiteterna avgränsas och tillskrivs olika egenskaper.

I diskursen konstruerar EU Turkiet som ”icke-EU” som idag inte är en del av unionen, men som genom reformer kan bli det i framtiden. Genom att exkludera Turkiet från den egna identiteten och genom att konstruera Turkiet som ”den Andre” kan EU slutligen konstruera sig själv som en färdig, men föreställd, identitet (se sista steget i figuren) (jmf Dyrberg, 1997:122). EUs identitet konstrueras således som ”the mirror image of what it excludes” (ibid:122). EU har således lyckats att fixera den egna identiteten så att det känns som att den finns i realiteten. EU blir då en dubbelnegation, det vill säga *inte* ”icke-EU”. Precis som beskrivits i teorikapitlet ”glömmer” sedan den negerande identiteten bort negeringen, vilket gör att den egna identiteten upplevs som en fullständig identitet som enar ”Oss” mot ”Dem” (ibid:122, 149). Dessutom känns inte den hegemoniska identiteten ny för den som identifierar sig med den. Känslan är att europeiskheten alltid har funnits där, väntades på erkännande, det vill säga ”[...] we discover what we were all along” (ibid: 122).

5 Slutsats och sammanfattning

Jag har nu presenterat min analys med de mönster jag har funnit i det studerade materialet. Vidare har jag kopplat det till Dyrbergs teori om differentiering och ekvivalens. Nu har vi kommit fram till arbetets avslutande kapitel och det är därför dags att avslutningsvis sammanfatta resultaten, samt att kortfattat svara på mina två frågeställningar:

- *Hur konstrueras den kollektiva identiteten Turkiet i EUs diskurs om ett Turkiskt medlemskap?*
- *Hur kan vi utifrån detta, med hjälp av Dyrbergs teori om identitetsskapande, förstå den diskursiva konstruktionen av EUs identitet?*

Resultatet av undersökningen visar att två huvudsakliga identiteter skapas i diskursen – en turkisk samt en identitet kopplad till EU. Dessa identiteter skiljs åt i diskursen och tilldelas olika egenskaper genom en differentierings- och ekvivaleringslogik. Identiteterna avgränsas dels geografiskt genom att EU inte tycks anse att Turkiet har en naturlig plats i Europa, men även normativt. Jag har visat hur den turkiska identiteten ses som avvikande genom att den ekvivaleras med egenskaperna odemokratiskt, omodernt, beroende, patriarkalt samt aggressivt. Dessa egenskaper ger den turkiska identiteten mening, och konstruerar en identitet som inte anses vara kompatibel med EUs värden och normer. Utifrån det har jag konstaterat att EU sedan bygger upp den egna identiteten som motsatsen till den turkiska, genom att i en ekvivalenskedja koppla ihop egenskaperna demokratiskt, modernt, förebild, fredligt och jämställt.

Även om de två identiteterna kan ses som åtskilda, påvisar denna studie att de har ett beroendeförhållande, där EUs identitet kan ses som effekten av den Turkiska identiteten. Eftersom jag endast har studerat EU-diskursen, har jag således endast kunnat undersöka hur EU skapar sin identitet utifrån Turkiet, och inte vice versa.

I diskursen konstrueras EU som en homogen enhet – ett ”vi” – på ett okritiskt sätt, där unionen i princip framstår som en utopi. Även det faktum att EUs identitet framstår som mer diffus och otydlig än den turkiska, får mig att dra slutsatsen att EUs identitet är en hegemonisk sådan. Den turkiska identiteten å andra sidan kan inte se som diskursivt fixerad då den genom att ta efter EUs egenskaper kan bli en del av unionen, och därmed implicit en modern demokrati och sedermera en hegemonisk identitet. Detta menar jag cementerar och reproducerar en eurocentrisk världsbild där EU ses som överlägset Turkiet.

EU är den aktör som i diskursen har makten att konstruera och forma identiteterna. Denna makt är inte endast teoretisk, utan högst reell eftersom EU själv bestämmer vilket land som ska få bli medlem i unionen. När EU som i detta

fall konstruerar sig själv som en i princip perfekt demokratisk aktör, exkluderar den de stater som inte uppfyller den ”europeiska standarden”. Då diskursen är kontingent finns det alltid en alternativ ordning. En sådan alternativ ordning av diskursen hade varit att istället för att lägga allt ansvar på Turkiet för att lösa problemen, att ge Turkiet ett medlemskap för att sedan tillsammans komma tillrätta med de problem som finns. En möjlig konsekvens av den nuvarande diskursordningen är att EU inte ser de problem som finns i unionen, då man tvingas att diskursivt skapa en attraherande identitet för att legitimera det av många ifrågasatta samarbetet.

Efter avslutad analys går det att konstatera att mina resultat i mångt och mycket går i linje med tidigare forskning, även om den skiljer sig något på vissa punkter. Föga förvånande målas inte EU upp som en sluten kulturell gemenskap, baserad på gemensam historia och kultur (åtminstone inte explicit), till skillnad från diskursen i de enskilda medlemsländerna, eller i Europaparlamentet. EUs identitet verkar heller inte byggas kring kristendomen så som i den tidigare forskningen visar (jmf Aydın-Düzgit, 2012, Tekin, 2008). Den egna identiteten framstår därmed inte lika specifik eller exkluderande, utan som en union byggd på universella värden, som Turkiet faktiskt har en chans att få medlemskap i. Dock lär vägen mot ett medlemskap bli lång eftersom Turkiet i grunden inte ses som en naturlig del av Europa.

Denna studie har gett en betydelsefull insikt i hur EU bygger sin egen identitet utifrån Turkiet. Följaktligen skulle en framtida studie som undersöker hur Turkiet i sin tur konstruerar sin identitet utifrån EU vara av stort värde. Detta skulle komplettera denna studie och skapa en större förståelse för de identitetsskapande processerna.

6 Referenser

6.1 Primärkällor

- EU, (2012). *Fördraget om Europeiska unionen- konsoliderad version* [elektronisk]. Tillgänglig: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/SV/TXT/PDF/?uri=CELEX:12012M/TXT>. Hämtdatum:[2014-12-30].
- Europaparlamentet, (2003). *Europaparlamentet i utvidgningsprocessen – en översikt* [elektronisk]. Tillgänglig: http://www.europarl.europa.eu/enlargement_new/positionep/pdf/ep_role_sv.pdf. Hämtdatum:[2014-12-30].
- Europeiska kommissionen (2010), *Turkey – 2010 Progress report* [elektronisk]. Tillgänglig: http://ec.europa.eu/enlargement/pdf/key_documents/2010/package/tr_rapport_2010_en.pdf. Hämtdatum:[2014-12-30].
- Europeiska kommissionen (2011), *Turkey – 2011 Progress report* [elektronisk]. Tillgänglig: http://ec.europa.eu/enlargement/pdf/key_documents/2011/package/tr_rapport_2011_en.pdf. Hämtdatum:[2014-12-30].
- Europeiska kommissionen (2012), *Turkey – 2012 Progress report* [elektronisk]. Tillgänglig: http://ec.europa.eu/enlargement/pdf/key_documents/2012/package/tr_rapport_2012_en.pdf. Hämtdatum:[2014-12-30].
- Europeiska kommissionen (2013), *Turkey – 2013 Progress report* [elektronisk]. Tillgänglig: http://ec.europa.eu/enlargement/pdf/key_documents/2013/package/brochures/turkey_2013.pdf. Hämtdatum:[2014-12-30].
- Europeiska kommissionen (2014), *Turkey – 2014 Progress report* [elektronisk]. Tillgänglig: http://ec.europa.eu/enlargement/pdf/key_documents/2014/20141008-turkey-progress-report_en.pdf. Hämtdatum:[2015-01-02].
- Füle, Stefan (2010) a. *65th Meeting of the EU-Turkey Joint Parliamentary Committee* [elektronisk], Tal i europaparlamentet, Bryssel, 2010-10-26. Tillgänglig: https://www.google.se/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&cad=rja&uact=8&ved=0CCAQFjAA&url=http%3A%2F%2Feuropa.eu%2Frapid%2Fpress-release_SPEECH-10-644_en.pdf&ei=t5hVOaKLS9ygOb_4FY&usg=AFQjCNGI_IId-EIRyn5dLiM79FEiJRkiBQ&sig2=8z6ThmPNtBcvRoo1bLZYg. Hämtdatum:[2014-12-29]

- Füle, Stefan (2010) b. *Address to the Heads of State and Government* [elektronisk], Tal på South East European Cooperation Process Summit (SEECP), Istanbul, 2010-06-23. Tillgänglig: http://europa.eu/rapid/press-release_SPEECH-10-337_en.htm. Hämtdatum: [2014-12-29].
- Füle, Stefan (2010) c. *Turkey and the EU: a multifaceted relationship* [elektronisk], Tal i det turkiska parlamentet i samband med Bosporenkonferensen, Istanbul, 2010-10-23. Tillgänglig: http://europa.eu/rapid/press-release_SPEECH-10-580_en.pdf. Hämtdatum:[2014-12-29].
- Füle, Stefan (2010) d. *Women's right in Turkey* [elektronisk], Tal i europaparlamentet, Bryssel, 2010-04-29. Tillgänglig: http://europa.eu/rapid/press-release_SPEECH-13-891_en.htm. Hämtdatum: [2014-12-29]
- Füle, Stefan (2010) e. *The EU: a Force for Peace, Stability and Prosperity in Wider Europe* [elektronisk], Tal på Harvard University, New York, 2010-11-30. Tillgänglig: http://europa.eu/rapid/press-release_SPEECH-10-706_en.pdf. Hämtdatum:[2014-12-29].
- Füle, Stefan (2011) a. *Turkey: Building bridges for prosperity* [elektronisk], Tal på European Business Summit, Bryssel, 2011-05-18. Tillgänglig: http://europa.eu/rapid/press-release_SPEECH-11-352_en.htm. Hämtdatum:[2014-12-29].
- Füle, Stefan (2011) b. *Turkey-EU relations: state of play of accession negotiations* [elektronisk], Tal på 67th Meeting of the EU-Turkey Joint Parliamentary Committee, Bryssel 2011-11-28. Tillgänglig: https://www.google.se/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&cad=rja&uact=8&ved=0CCIQFjAA&url=http%3A%2F%2Feuropa.eu%2Frapid%2Fpress-release_SPEECH-11-823_en.pdf&ei=26OhVIuNOsT9ywOD_oHICg&usg=AFQjCNEpR28qCJBzKgkYkPe-7E4QBCWHCA&sig2=AioMsAm-wGV_9wH0UfEPIA&bvm=bv.82001339,d.bGQ. Hämtdatum:[2014-12-29].
- Füle, Stefan (2011) c. *EU: Common Interests Revisited* [elektronisk], Tal på Confederation of Businessmen and Industrialists of Turkey (TUSKON) and European Policy Centre (EPC) conference, Istanbul, 2011-11-17. Tillgänglig: http://europa.eu/rapid/press-release_SPEECH-11-773_en.htm. Hämtdatum: [2014-12-29].
- Füle, Stefan (2011) d. *2010 progress report on Turkey* [elektronisk], Debatt i europaparlamentet, Bryssel, 2011-03-08. Tillgänglig: <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=//EP//TEXT+CRE+20110308+ITEM-014+DOC+XML+V0//EN>. Hämtdatum:[2014-12-29].
- Füle, Stefan (2011) e. *Intervention on Turkey-Cyprus in the European Parliament* [elektronisk], Tal i europaparlamentet, Strasbourg 2011-09-27. Tillgänglig: http://europa.eu/rapid/press-release_SPEECH-11-610_en.htm?locale=en. Hämtdatum:[2014-12-29]
- Füle, Stefan (2011) f. *Turkey and the European neighborhood policy*. Turkish Policy Quarterly. Vol.10, Nr.2, s. 17-21.

- Füle, Stefan (2012). *Turkey and the EU: common challenges, common future* [elektronisk]. Tillgänglig: http://ec.europa.eu/commission_2010-2014/fule/docs/articles/20121010_turkey_article.pdf. Hämtdatum:[2014-12-29].
- Füle, Stefan (2013) a. *EU-Turkey bound together* [elektronisk], Tal på "Conference of Ministry for EU Affairs "Rethinking Global Challenges: Constructing a Common Future for Turkey and the EU", Istanbul, 2013-06-07. Tillgänglig: http://europa.eu/rapid/press-release_SPEECH-13-517_en.htm. Hämtdatum:[2014-12-29]
- Füle, Stefan (2013) b. *Crucial moment in EU-Turkey relations* [elektronisk], Debatt i europaparlamentet om Turkiet, Strasbourg, 2013-06-12. Tillgänglig: http://europa.eu/rapid/press-release_SPEECH-13-526_en.htm. Hämtdatum:[2014-12-29]
- Füle, Stefan (2013) c. *EU-Turkey: Progress in women's human rights* [elektronisk], Tal på Conference "Progress in women's human rights", Istanbul, 2013-11-07. Tillgänglig: http://europa.eu/rapid/press-release_SPEECH-13-891_en.htm. Hämtdatum:[2014-12-29].
- Füle, Stefan (2014) a. *State of EU-Turkey relations: achievements and Disappointments* [elektronisk], Tal i europaparlamentet, Bryssel, 2014-04-10. Tillgänglig: http://europa.eu/rapid/press-release_SPEECH-14-313_en.htm. Hämtdatum:[2014-12-29].
- Füle, Stefan (2014) b. *Mutual benefits of the EU-Turkey Customs Union* [elektronisk], Tal på Conference "EU-Turkey Customs Union: Time for a reset?", Centre for European Policy Studies (CEPS), Bryssel, 2014-04-10. Tillgänglig: http://europa.eu/rapid/press-release_SPEECH-14-317_en.htm. Hämtdatum:[2014-12-29].

6.2 Sekundärkällor

- Aydin-Düzgit, Senem. (2012). *Constructions of European identity: debates and discourses on Turkey and the EU*. Basingstoke: Palgrave Macmillan
- Bergström, Göran & Boréus, Kristina (red.) (2012). *Textens mening och makt: metodbok i samhällsvetenskaplig text- och diskursanalys*. 3., [utök.] uppl. Lund: Studentlitteratur
- Delanty, Gerard (1997). *Europa: idé, identitet, verklighet*. Göteborg: Daidalos
- Dunér, Bertil (2006). *Inbjuden med armbågen - Turkiet och EU*. Stockholm: Utrikespolitiska institutet
- Dyrberg, Torben Bech (1997). *The circular structure of power*. London: Verso
- Esaiasson, Peter (2007). *Metodpraktikan: konsten att studera samhälle, individ och marknad*. 3., [rev.] uppl. Stockholm: Norstedts juridik
- Garcia, Luis Bouza (2011). "European Political Elites' Discourses on the Accession of Turkey to the EU: Discussing Europe through Turkish

- Spectacles?" *European Perspectives – Journal on European Perspectives of the Western Balkans*. Vol.3, nr. 2 (5), s. 53-73.
- Hollis, Martin (1994). *The philosophy of social science: an introduction*. Cambridge: Cambridge Univ. Press
- Huntington, Samuel P. (1993). *The clash of civilizations?. Foreign affairs* (New York, N.Y.). 1993(72):3, s. 22-49
- Laclau, Ernesto & Mouffe, Chantal (2008). *Hegemonin och den socialistiska strategin*. Göteborg: Glänta
- Levin, Paul T. (2011). *Turkey and the European Union: Christian and secular images of Islam*. New York: Palgrave Macmillan
- Neumann, Iver B. (2003). *Mening, materialitet, makt: en introduktion till diskursanalys*. Lund: Studentlitteratur
- Neumann, Iver B. (1999). *Uses of the other: "The East" in European identity formation*. Minneapolis, Minn.: University of Minnesota Press
- Petersson, Bo & Robertson, Alexa (red.) (2003). *Identitetsstudier i praktiken*. 1. uppl. Malmö: Liber ekonomi
- Tallberg, Jonas (2010). *EU:s politiska system*. 4. uppl. Lund: Studentlitteratur
- Tekin, Beyza Çağatay. (2008). *The Construction of Turkey's possible EU membership in French political discourse*. *Discourse Society*. Vol.19, nr. 6, sid 727-763.
- Sarkozy, Nicolas (2007). "Transcript: Interview with Sarkozy – Europe–International Herald Tribune. *The New York Times*, Nyhetsartikel. 2007-01-31.
- Teorell, Jan & Svensson, Torsten (2007). *Att fråga och att svara: samhällsvetenskaplig metod*. 1. uppl. Stockholm: Liber
- Thor, Ylva, 2011. "Sverige är ett delat land' – en analys av identitetskonstruktiner i folkpartiets liberalernas utanförskapsdiskurs". Kandidatuppsats, Statsvetenskapliga institutionen, Lunds universitet
- Winther Jørgensen, Marianne & Phillips, Louise (2000). *Diskursanalys som teori och metod*. Lund: Studentlitteratur <http://www.trenton.edu/~psndpcs/contents/v2n21tml>. 19 augusti 1996.
- Yilmaz, Hakan (2007). "Turkish identity on the road to the EU: basic elements of French and German oppositional discourses". *Journal of Southern Europe and the Balkans*, Vol. 9, nr 3, s. 293-305.